

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018

ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

(Ματθ. δ' 12-17)

(Εφεσ. δ' 7-13)

Φως Χριστού

“Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα”.

Η σημερινή ευαγγελική διήγηση ανοίγει ενώπιό μας αλήθειες, οι οποίες παραπέμπουν στο αληθινό φως που προσφέρει μόνο ο Χριστός, ως σωτήρας και λυτρωτής του κόσμου. Βέβαια, κάποια φώτα υπήρχαν και στην αρχαιότητα, αλλά αυτά ήταν πολύ αμυδρά και αδύναμα για να φωτίσουν το δρόμο των ανθρώπων και να τους οδηγήσουν στην πραγματική σωτηρία. Αυτά τα φώτα αφορούν τους ανθρώπους εκείνους που διατύπωναν μεν κάποιες σοφές σκέψεις, οι οποίες όμως κινούντο σε πολύ ρηχά νερά και δεν είχαν καθόλου το βάθος του ζωντανού ύδατος, που προσφέρει η αστείρευτη πηγή της Εκκλησίας μας, ως αλήθεια και ζωή.

Το Φως το αληθινό που διαλύει και εξανεμίζει πραγματικά τα σκοτάδια της ζωής και απεγκλωβίζει τον άνθρωπο από τα πολλαπλά αδιέξοδά του είναι ένα και μοναδικό. Είναι ο ίδιος ο Χριστός. Το Φως αυτό είναι εκείνο που βοηθά τον κάθε άνθρωπο να σέρνει τα βήματά του στην αλήθεια της ζωής και να απομακρυνθεί από την πλάνη των ειδώλων. Είναι εκείνο ακόμα που δείχνει τον προορισμό μας πάνω στην γη. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που προανήγγειλε ο προφήτης Ησαΐας, πολλούς αιώνες πριν τον ερχομό του Χριστού: «Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα, και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς».

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

Ο Ήλιος της Δικαιοσύνης

Στην πραγματικότητα, ο Χριστός παρομοιάζεται με τον ήλιο. Είναι όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται ο «Ήλιος της δικαιοσύνης». Είναι εκείνος που φωτίζει εκτυφλωτικά την πορεία που καλείται κάθε χριστιανός να ακολουθήσει στη ζωή του. Η πορεία αυτή φωτίζεται κατά τρόπο που να δίνει μια πληρότητα ζωής στον άνθρωπο και να τον οδηγεί στην κατάκτηση πνευματικών κορυφών. Είναι η περίπτωση κατά την οποία ο άνθρωπος καταξιώνεται ως πρόσωπο, με όλη την τιμή και την αξία που τον ενδύει η μητέρα μας Εκκλησία.

Πραγματικά, σήμερα η ζωή μας βυθίζεται πολλές φορές στα σκοτάδια των αδιεξόδων στα οποία εκβάλλει η αλαζονική διάθεση του ανθρώπου να αφήνει έξω από τη ζωή του το Θεό. Είναι τότε που καταντά η ζωή του να είναι άχαρη και να δοκιμάζει, με ό,τι συνεπάγεται αυτό, οδυνηρές γεύσεις θανάτου. Μέσα από αυτή την ακαταστασία, ο άνθρωπος ψάχνει για να βρει κάποια φώτα. Πολλές φορές όμως ο ίδιος αρνείται να συναντήσει το πραγματικό Φως της ζωής που είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Αγαπητοί αδελφοί, ο δρόμος που οδηγεί στον Χριστό ανοίγεται διάπλατα μέσα από τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας. Σύμφωνα με την πατερική σκέψη, η Εκκλησία είναι το ίδιο το Σώμα του Χριστού παρατεινόμενο στους αιώνες. Είναι γι' αυτό το λόγο που ο άνθρωπος σήμερα καλείται να αναπαύεται στην αγκαλιά της μητέρας του Εκκλησίας και να εγκολπωθεί τα σωτήρια εκείνα μηνύματα που μεταφράζονται, σύμφωνα και με το παράδειγμα των αγίων μας, σε πράξη καθημερινής ζωής. Ειδικότερα, ο ορθόδοξος χριστιανός καλείται να δει το φως το αληθινό μέσα από το Ευχαριστιακό Δείπνο που προσφέρει η Εκκλησία στη Θεία Λειτουργία. Μόνο τότε μπορεί να βρίσκει επαλήθευση και να μετουσιώνεται σε αυθεντική μαρτυρία το «...είδομεν το Φως το αληθινόν ελάβομεν πνεύμα επουράνιον...».

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· ἀναβὰς εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ὁ καταβὰς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὀρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· Γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει φῶς εἶδεν μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Φωτεινές Τροχιές

Οι Όσιοι Σάββας Αρχιεπίσκοπος Σερβίας Στέφανος κτηρῶρ τῆς Μονῆς Χηνολάκκου

Ο Όσιος Σάββας έζησε στα τέλη του 12ου αιώνα και στις αρχές του 13ου αιώνα μ.Χ. Ήταν δευτερότοκος γιός του βασιλιάς της Σερβίας Συμεών. Από μικρό παιδί είχε μεγάλη συμπάθεια στις χριστιανικές αρετές και σε ηλικία 17 χρονών πήγε στο Άγιον Όρος, στη Μονή Βατοπεδίου. Αργότερα, μετά τον θάνατο της γυναίκας του, ήλθε εκεί και ο βασιλιάς πατέρας του, Συμεών. Το βασιλικό παράδειγμα ακολούθησαν και άλλοι σέρβοι ιδιώτες. Έτσι κτίστηκε η Σέρβικη Μονή Χιλιανδαρίου, με πρωτοβουλία του οσίου Σάββα. Στην εποχή του βασιλιά Θεοδώρου Λασκάρεως, ο όσιος Σάββας εστάλη από την Ιερά Κοινότητα του Αγίου όρους στη Νίκαια για σπουδαίες υποθέσεις της. Τα προσωπικά όμως χαράσιμα του Οσίου έκαναν μεγάλη εντύπωση στον βασιλιά και τον Πατριάρχη, και τον ανάγκασαν να δεχτεί το αξίωμα του Αρχιεπισκόπου Σερβίας. Οι Σέρβοι τον υποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά. Πράγματι ο όσιος Σάββας, εκτέλεσε τη διακονία του με θαυμαστό ζήλο. Υπήρξε ελεήμονας, αφιλοχρήματος και ανακούφιζε τους φτωχούς. Αργότερα ξαναπήγε στο Άγιον Όρος, από κεί για προσκύνημα στους Αγίους Τόπους, και ξαναεπέστρεψε στη Σερβία για να στηρίξει την πίστη των ομοεθνών του. Έτσι άγια τελείωσε το θεάρεστο έργο του και ειρηνικά παρέδωσε το πνεύμα του στον Θεό.

Ο Όσιος Στέφανος καταγόταν από ευγενική οικογένεια (ίσως από την Καππαδοκία), πού τον ανέθρεψε με μεγάλη ευσέβεια. Όταν μεγάλωσε, θέλησε να περιηγηθεί τα φημισμένα μοναστηριακά κέντρα, για να δει από κοντά τη ζωή τους και να συμπληρώσει εκεί τις εκκλησιαστικές και θεολογικές μελέτες του. Πήγε λοιπόν στα Μοναστήρια κοντά στον Ιορδάνη και στα έρημητήρια του αγίου Ευθυμίου, του αγίου Σάββα και Θεοδοσίου. Αργότερα αναχώρησε για την Κων/πολη (710) στα χρόνια του Λέοντα Ίσαύρου, του εικόνομάχου. Ο τότε Πατριάρχης Γερμανός, εκτίμησε πολύ τον Στέφανο και τον παρακίνησε να κτίσει Μοναστήρι και να εφαρμόσει τη μοναχική τάξη και ζωή, σύμφωνα με τα σπουδαία διδάγματα πού του έδωσε ή πολύχρονη πείρα του. Πράγματι ο Στέφανος ίδρυσε τη Μονή του Χηνολάκκου λεγόμενη, πού βρίσκεται στα βορειοανατολικά της Τριγλίας (κοντά στα Μουδανιά της Μ. Ασίας) οπού προσήλθαν πολλοί μοναχοί ελκυσμένοι από την αρετή του. Εκεί λοιπόν ο όσιος Στέφανος διακρίθηκε για την πατρική του διοίκηση και για την ηθική επιβολή του στους μοναχούς. Έτσι άγια αφού κυβέρνησε το Μοναστήρι, ειρηνικά απεβίωσε.

